

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **J.S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem se sídlem Třemošná, Hromnice 33, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení D.J., o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2013, č.j. RR/2815/13,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2013, č.j. RR/2815/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Smila, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2013, č.j. RR/2815/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 16.7.2013, č.j. OV-Vol/16708/2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na pozemcích č. 798 a 1376 v katastrálním území Vejprnice.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že v odvolání podal i podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle ustanovení § 78 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen, pokud neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti rozhodnutí, sdělit tuto skutečnost do 30-ti dnů podateli i s uvedením důvodů. Správní orgán uvedenou povinnost nesplnil, když k otázce namítané nicotnosti rozhodnutí se vyjadřuje až žalovaný. V tomto případě pak odvolací správní orgán odbyl námitku nicotnosti rozhodnutí větou, že odvolací správní orgán může rozhodnutí prohlásit nicotným pouze ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, tedy pokud rozhodnutí vydal správní orgán, který nebyl k tomuto úkonu věcně příslušným. Zcela však pomíjí povinnost správního orgánu stanovenou v § 78 odst. 1 správního řádu. Uvedený postup žalovaného i prvoinstančního orgánu považuje žalobce za projev libovůle a svévole v rozhodování správního orgánu, který jako orgán státní moci a státní správy je nepochybně povinen zákonná ustanovení respektovat a na podkladě základní zásady ústavního pořádku České republiky činit pouze to, co mu zákon dovoluje. Žalobce konstatoval, že dál trvá na námitce nicotnosti rozhodnutí. Obě rozhodnutí správního orgánu nicotná jsou na základě jejich neurčitosti, nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti, v právně i fakticky nemožném plnění a v podstatě i v neexistenci skutkového základu. Neurčitost a nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu spatřuje žalobce v samotném označení řízení prováděné správním orgánem prvního stupně, kdy toto řízení je ve výrokové části rozhodnutí označeno jako: „přezkoumal po odvolání“. Takovéto označení řízení před správním orgánem prvního stupně je nejen věcně a formálně nesprávné, ale i nezákonné. Vzhledem k předchozímu postupu a rozhodování ve věci šlo nepochybně o zcela nové projednání celé věci a nové rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenou námitkou vypořádává na straně 7 odstavce ad I) odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této části odůvodnění bagatelizuje pochybení správního orgánu prvního stupně a navíc sám používá formulace a tvrzení, která odporují zákonu i předchozímu rozhodnutí stejného odvolacího orgánu. V této části odůvodnění žalovaný uvádí doslova: „po rozhodnutí odvolacího orgánu se nevede nové řízení tudíž, ani nové projednání ve věci“. Toto tvrzení je v zásadním rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kde je výslovně uvedeno, že věc se vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Uvedené ustanovení správního řádu je výslovně citováno i v rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2013, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věcně a obsahově stejné věci, a zde odvolací správní orgán ve výroku rozhodnutí: „se ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal“. Naznačený postup žalovaného je tak postupem libovolným a svévolným, postupem projevujícím znaky arogance a ignorance. Navíc pak jde o postup nezákonný. Rozhodnutí správního orgánu jsou dále vnitřně rozporná a opět nesrozumitelná a rozhodnutí s neexistencí objektivně zjištěného skutkového základu, a to z dále vedených důvodů. Zprvve prvoinstanční orgán v prvoinstančním výslovně uvádí: „protože pozemek č.parc.798 k.ú. Vejprnice není zatížen žádným věcným břemenem, které by opravňovalo trvalé umístění vzdušné elektropřípojky pro dům č.p. 597“. Zadruhé prvoinstanční orgán ve

svém rozhodnutí vydaném dne 10.7.2013, kdy rozhodoval o umístění přípojky elektrické energie Vejprnice, Na výsluní p.798 výslovně uvádí: „vzdušného vedení přes pozemek parc. č.798. K tomuto vedení existuje, dle sdělení ČEZ, věcné břemeno, které bylo automaticky sjednáváno u staveb starých 30 a více let“. Jedná se tedy o naprosto odlišné závěry stejného správního orgánu ve dvou rozhodnutích, mezi kterými uběhla doba šesti dnů. Žalobce je přesvědčen, že na základě uvedených skutečností nelze objektivně definovat skutkový stav. Žalobce dále konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu by mělo být nejen zákonné a legitimní, ale i předvídatelné. Žádný z těchto předpokladů však v konkrétním případě nebyl splněn. K popsáním skutečnostem se žalovaný vyjadřuje v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7 odst. Ad II). Zde opět bagatelizuje pochybení správního orgánu prvního stupně tvrzením, že sice je pozemek parc.č. 798 zatížen věcným břemenem, ale že toto věcné břemeno nebrání vydání územního rozhodnutí, neboť dalším rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o umístění přeložky tohoto vzdušného vedení. Dále odvolací správní orgán uvádí, že uvedená chyba v odůvodnění nevede k nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Vzhledem k uvedeným pochybením je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné, a že nelze tato pochybení odbýt tvrzením, že sice k chybě došlo, ale na samotné rozhodnutí ve věci tyto chyby nemají žádný vliv. Vzhledem k tomu, že žalobce namítá nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepochybně pak naznačenou nicotností trpí i rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Žalobce dále konstatoval, že pokud soud dospěje k závěru, že rozhodnutí napadené touto žalobou není rozhodnutím nicotným, namítá dále nezákonnost, formálnost a účelovost rozhodnutí a dále skutečnost, že rozhodnutí je rozhodnutím nedůvodným, neodůvodněným, svévolným a libovolným a rozhodnutím, ve kterém správní orgán zcela zásadním způsobem překračuje meze správního uvážení dané zákonem. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7-8, odst. Ad III) zabývá námitkou žalobce vztahující se k zastínění pozemku a stavby žalobce. V této souvislosti se odkazuje na ČSN 73 4301. Opět pak zcela bagatelizuje pochybení správního orgánu prvního stupně, kdy sice příslušná norma uvádí jako posuzovací dny 1. březen a červen a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvádí jednou 1. březen mezi 10-11 hodinou a jednou 1. březen a 1. říjen v 10 hodin, ale toto pochybení považuje za nepodstatné. Přístup žalovaného k projednání odvolání v této části považuje za žalobce za projev naprostého formalismu. Za dostatečný důkaz považuje stavebně technické uspořádání stavby a předloženou studii zastínění zpracované tzv. autorizovanou osobou. Naprosto však odhlíží od skutečnosti, že předložená studie, tzv. vizuální model zastínění je v zásadním rozporu se základními přírodními zákony. Toto své tvrzení žalobce odůvodňuje následujícími skutečnostmi, které je bez jakýchkoliv pochyb možno považovat za axiomy: umísťovaná stavba je umístěna jižně od objektu žalobce, vzhledem k pohybu země kolem slunce se slunce pohybuje z vertikálního hlediska po obloze od obratníku Raka (sever) k obratníku Kozoroha (jih), tzv. letní slunovrat nastává dne 20. nebo 21. června - v tento den dosahuje slunce na obloze z horizontálního hlediska svého zenitu, je tedy na obloze nejvýše, a to 66 stupňů 33 minut v poledne, a vzhledem k situování obou objektů je možnost zastínění nejmenší, od 21. června pak dochází k poklesu dráhy slunce po obloze směrem k jihu a postupně se zvyšuje možnost zastínění objektů umístěných severně od objektů umístěných jižněji, kdy tento pohyb slunce po obloze trvá až do dne zimního slunovratu, tedy do 21. či 22. prosince, kdy se slunce nachází nejjižněji, tedy nejnižší na obloze, což v poledne činí 43 stupňů 6 minut, od data zimního slunovratu pak dochází ke zpětnému pohybu, tedy se slunce po obloze posunuje stále výše a zastínění severnějších

objektů se zmenšuje až do dne letního slunovratu. Z popsanych skutečností jednoznačně vyplývá, že tzv. vizuální studie zastínění byla zpracována účelově a v rozporu s objektivní realitou pouze pro to, aby stavební úřad mohl vydat rozhodnutí o umístění stavby. Zarážející je rovněž skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí, která tzv. autorizovaná osoba příslušnou studii zpracovávala. Žalovaný se, jak již bylo uvedeno, odvolává na ČSN 73 4301. Tato norma se zastíněním zabývá v příloze A., kde je uveden tzv. diagram zastínění. Tato část příslušné ČSN je však pouze částí informativní, nikoliv částí závaznou. Žalobce je tak přesvědčen, že správní orgán se měl s námitkami vzneseným v průběhu řízení vypořádat vyžádáním řádné studie zastínění objektu žalobce právě s ohledem na situování obou objektů a již uvedené základní přírodní zákony. Žalobce tedy úvahy žalovaného uvedené v této části jeho rozhodnutí považuje za zjevné překročení mezi správního uvážení, kdy objektivní skutečnosti nahrazuje svými vlastními, ničím nepodloženými a účelovými tvrzeními. Žalobce dále uvedl, že s námitkou zvýšení hlukové zátěže se žalovaný vypořádává v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 8, odst. Ad IV). Jeho tvrzení žalobce opět považuje za projev formalismu. Nijak pak nezdůvodňuje ani hlukové hodnoty, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně, nijak se ani nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí, pokud jde o hlukovou zátěž, uvádí: 1) Není předpoklad, že by mohlo k překročení stanovených limitů hluku docházet. Předpoklad není podle názoru žalobce odpovídajícím důkazem pro zjištění skutečného skutkového stavu, ale je pouze názorem správního orgánu, který tak znovu překračuje meze správního uvážení. 2) Domy jsou od sebe vzdáleny 7,00 metrů a na mém pozemku je stávající vzrostlá zeleň. Správní orgán tak ve svém rozhodnutí v podstatě ukládá povinnost i žalobci, a to nezasahovat do zeleně na svém pozemku, aby nebyl zatěžován hlukem z vedlejšího objektu. 3) Sám stavebník nemá zájem instalovat na svém domě zařízení, které by nadměrnou hlukovou zátěží znehodnocovalo jeho nemovitost. Opět jde o ničím nepodloženou a svévolnou úvahu správního orgánu, kdy nedostatek objektivních důkazů nahrazuje svým předpokladem a domněnkou. 4) V případě podezření z překračování stanovených hlukových limitů lze provádět po instalování zařízení měření, kterými se skutečná hluková zátěž prokáže. Tento závěr správního orgánu nastoluje stav, kdy teprve v budoucnu, po instalování tepelného čerpadla budu moci požadovat změření hlukové zátěže a vyžadovat případnou nápravu. Nepochybně je povinností správního orgánu, aby veškerá případná rizika budoucích sporů vyloučil již v samotném prvotním řízení. Správní orgán však měl k dispozici dostatek podkladů, aby mohl o vznesených námitkách řádně rozhodnout. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je výslovně uvedeno, že výrobce jednotky tepelného čerpadla udává hodnotu hladiny akustického hluku na úrovni 50 dB při plné zátěži zařízení. Sám správní orgán se odvolává na nařízení vlády ČR č. 148/2006 Sb., ze kterého uvádí stanovené hlukové limity. Jak z uvedeného nařízení vyplývá je stanoven hlukový limit pro noční dobu 40 dB, tedy hluk podstatně nižší než uvádí výrobce tepelného čerpadla. Navíc pak příslušné nařízení vlády upravuje i dobu, po kterou má být hluková hladina měřena, a to pro dobu denní je to osm nejhluchnějších hodin a pro dobu noční jedna nejhluchnější hodina. Těmito skutečnostmi se však správní orgány vůbec nezabývají. Další závěry správního orgánu týkající se vzdáleností mezi objekty považuje žalobce za nepodstatné, neboť jak je obecně známo, hluk se na nějaké vzdálenostní hranici nezastaví, ale pokračuje dále. Žalobce tedy považuje postup správního orgánu v této oblasti za vyloženě účelový. Popsanými námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se žalovaný vůbec nezbyval, pouze naprosto formalisticky je odmítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V tomto postupu žalobce spatřuje libovůli a svévoli

rozhodování správního orgánu a to včetně překročení mezí správního uvážení. Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvádí, že v tomto případě se neaplikuje ustanovení § 127 občanského zákoníku, proto není občanský zákoník považován za zvláštní právní předpis v rámci územního řízení vedeného podle stavebního zákona. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že občanský zákoník, jako základní zákon v oblasti právních vztahů má planost a je použitelný i pro řízení podle stavebního zákona, kdy v tomto řízení lze uplatnit všechny námitky vycházející z vlastnických práv k pozemkům a stavbám, tedy i námitky obsahově odpovídající § 127 občanského zákoníku. S námitkou uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poukazující právě na ustanovení § 127 občanského zákoníku se tedy žalovaný měl řádně vypořádat a nikoliv pouze formálně tvrdit, že občanský zákoník není pro řízení podle stavebního zákona aplikovatelný. Žalovaný rovněž uvedl, že nelze aplikovat ustanovení § 5 občanského zákoníku, tedy že podle žalobcova tvrzení v podaném odvolání dojde k zásadnímu zásahu do tzv. pokojného stavu, který trvá po dobu 35 let. Žalobce je přesvědčen, že k zásahu do pokojného stavu podle vydaného územního rozhodnutí dojde minimálně ve dvou oblastech, a to oblasti zastínění objektu žalobce a ve značném zvýšení hlukové zátěže žalobcova objektu, i když by si dovolil tvrdit, že k zásahu do pokojného stavu nemůže dojít ani novým územním plánem, ani novou vyhláškou obce a vůbec už ne vůlí správního orgánu. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu je rozhodnutím účelovým, formálním, formalistickým, nedůvodným a neodůvodněným. Popsaným postupem překračuje správní orgán meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je rozhodnutím svévolným, vydaným na základě libovůle správního orgánu. Výklad, který správní orgán používá, je porušením pravomoci správního orgánu, kterým nepřipustně zasahuje do práv účastníka řízení. Naznačená svévole a libovůle rozhodnutí je v zásadním rozporu s charakterem státní správy, kdy v případě činnosti této státní správy jde o činnost, která je upravena a řízena zákonem. Základní povinností správního orgánu pak při správním uvážení je povinnost zabývat se všemi hledisky, která jsou pro rozhodnutí potřebná, opatřit si potřebné důkazy a z těchto pak vyvodit skutkové a právní závěry a dospět tak k odpovídajícímu rozhodnutí. V uvedeném správním uvážení se pak správní orgán může a musí pohybovat pouze v zákonném rámci. V žádném případě však správnímu orgánu nepřislouží svévolný a libovolný výklad právních norem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce ve svém odvolání zcela jasně odkazuje na nicotnost rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. K tomu žalovaný ani nic jiného nemohl uvést, než to, že nicotnost rozhodnutí podle § 77 odst. 2 může prohlásit pouze soud, protože takto je to jasně uvedeno i ve správním řádu. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval také tím, zda rozhodnutí nemůže být nicotné podle § 77 odst. 1 správního řádu a shledal, že stavební úřad je věcně i místně příslušným správním orgánem, a proto ani z tohoto důvodu nepovažuje žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu za nicotné. Svoji povinnost ve smyslu § 78 odst. 1 správního řádu pak splnil - žalobci bylo sděleno, že žalovaný neshledal napadené rozhodnutí za nicotné a toto uvedl v žalovaném rozhodnutí. Ostatně již z postupu žalovaného je jeho postoj dostatečně zřejmý; kdyby bylo rozhodnutí stavebního úřadu nicotné, nemohlo by o něm být v odvolacím řízení ani rozhodováno. Napadené rozhodnutí žalovaného je třeba číst jako celek a nelze z něho vytrhávat jednotlivé věty. Z

rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se vyjadřoval k tomu, že po jeho předchozím zrušovacím rozhodnutí se nevedlo ve věci nové řízení, ale pokračovalo se v tom stávajícím.

Další námitky žalobce směřují k nedostatečnému posouzení otázky zastínění a hlukové zátěže vlivem tepelného čerpadla. Žalovaný konstatoval, že k tomu uvádí, že rozhodnutí prvoinstanční a druhoinstanční tvoří v řízení jeden celek. Stavební úřad se se všemi námitkami žalobce řádně vypořádal, žalovaný pak toto vypořádání posoudil a došel ke stejnému závěru jako stavební úřad. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně uvedl všechny důvody, proč k takovému závěru došel. Pokud má žalobce na věc jiný názor než správní orgány, neznamená to automaticky, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná. Žalobce dále tvrdí, že se žalovaný ani řádně nevypořádal s námitkou poukazující na § 127 občanského zákoníku a pouze tvrdí, že občanský zákoník není pro řízení podle stavebního zákona aplikovatelný. V žalobě je pouze vytržena věta z kontextu napadeného rozhodnutí. Žalovaný tuto větu uvedl po řádném odůvodnění toho, jaké zájmy a na základě jakých právních předpisů jsou v územním řízení hájeny, přičemž poukázal především na vyhlášku č. 501/2006 Sb. Tato vyhláška obsahuje požadavky na umísťování staveb, které jsou svým obsahem podobné tomu, co uvádí § 127 občanského zákoníku (např. zachování kvality prostředí). Žalovaný trvá na tom, že občanský zákoník není zvláštním předpisem ve vztahu ke stavebnímu zákonu také proto, že každý z těchto předpisů upravuje jinou oblast práva - občanský zákoník je soukromoprávní předpis, zatímco stavební zákon je předpisem veřejnoprávním. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaný v řízení neaplikoval § 5 občanského zákoníku o zásahu do pokojného stavu. Žalovaný k tomu uvádí, že řízení o ochraně pokojného stavu je samostatným řízením a pokud žalobce požadoval od správních orgánů nějakou ochranu, měl si podat žádost o zahájení příslušného řízení. Protože se jedná o obsahově zcela odlišné řízení, je naprosto logické, že žalovaný uvedl, že § 5 občanského zákoníku nelze použít v územním řízení. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný bagatelizoval nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu, tak k tomu žalovaný uvádí, že podle § 89 odst. 2 správního řádu se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Žalovaný uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a trvá na tom, že on i stavební úřad se s posouzením námitek žalobce vypořádali zcela v souladu s právními předpisy a toto posouzení neproběhlo v žádném případě libovolně nebo svévolně a ani nijak nedošlo k překročení mezí správního uvážení.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Otázkou nicotnosti a nezákonnosti správního rozhodnutí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud především uvedl, že „*nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami (příklady viz výše), že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů.* Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*teorie považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141). Judikatura dospěla k závěru, že k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu)“.* Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje.

Správní řád pak v ustanovení § 77 odst. 1 uvádí, že nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Soud má za to, že ani z pohledu námitek žalobce nelze napadené ani prvoinstanční rozhodnutí považovat za nicotná.

Z výroku prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že odkazem na ustanovení § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na pozemcích č. 798 a 1376 v katastrálním území Vejprnice, byl stanoven druh a účel umísťované stavby, určeno umístění stavby na pozemku, prostorové řešení stavby, vymezeny stavební pozemky a území dotčeného vlivy stavby, stanoveny podmínky pro umístění stavby a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že jím bylo odkazem na ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce směřující proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Z výroků správních rozhodnutí je zřejmé, o jakém předmětu řízení a jakým způsobem bylo rozhodnuto, v odůvodnění správních rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých důvodů tak bylo učiněno. Výroky správních rozhodnutí mají zákonnou oporu, neboť shledá-li správní orgán splnění podmínek na vydání územního rozhodnutí, na základě ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona vydá územní rozhodnutí. Odvolací orgán pak, shledá-li odvolání za nedůvodné, podle ustanovení § 90 odst. 5 věta první správního řádu odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Ze žádné skutečnosti nevyplývá, že by správní rozhodnutí byla zjevně vnitřně rozporná nebo právně či fakticky neuskutečnitelná, nebo že by trpěla jinými vadami, pro něž by je nebylo vůbec možné považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Na tomto závěru není způsobilé nic změnit ani nic z toho, co tvrdil žalobce v žalobě. Uvedení jím tvrzených vět ve správních rozhodnutích není sice úplně přesné, avšak na srozumitelnosti správních rozhodnutí to nic nemění. Pokud jde o žalobcem tvrzené nepřesnosti týkající se „věcného břemene“, je podstatné, jaké závěry byly k této otázce učiněny v prvoinstančním, resp. posléze vydaném napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že tyto byly jednoznačně v těchto správních rozhodnutích uvedeny, nepochyboval ani žalobce. Nelze tady dospět k závěru, že by tedy prvoinstanční či napadené rozhodnutí bylo vnitřně, natož zjevně vnitřně rozporné. Konečně pokud jde o žalobcem zmíněnou „*neexistenci objektivně zjištěného skutkového stavu*“, „*nezákonnost*“, „*nelegitimnost*“ a „*nepředvídatelnost*“, nejedná se o skutečnosti, které by vypovídaly o nicotnosti správních rozhodnutí. Tyto skutečnosti jsou způsobilé ovlivnit maximálně zákonnost správních rozhodnutí. Nepochybují totiž faktickou existenci správního rozhodnutí, nýbrž toliko jejich správnost a zákonnost.

Podle § 78 odst. 1 správního řádu se nicotnost zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv. Účastníci řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, a dále ti, kdož jsou uvedeni v písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, jakož i právní nástupci všech těchto osob, pokud by byli rozhodnutím vázáni, mohou dát podnět k prohlášení nicotnosti; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podatelí.

Z právě citovaného ustanovení nevyplývá, že by rozhodnutí o odvolání směřujícího proti územnímu rozhodnutí bylo možné vydat teprve po ukončení postupu správního orgánu podle § 78 odst. 1 správního řádu. Proto skutečnost, zda došlo či nedošlo k porušení ustanovení § 78 odst. 1 správního řádu, je bez jakéhokoli vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti

projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je, umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníkovi řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky.

Oprávnění účastníka řízení vznést námitky, v rozsahu předvídaném v ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, odpovídá povinnost správního orgánu tyto námitky vypořádat. V ustanovení § 89 odst. 5 věta první stavebního zákona je výslovně uvedeno, že o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti.

Pro posuzování námitek účastníků řízení je podstatné i znění ustanovení § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle druhého ze zmíněných ustanovení, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nemůže vydat územní rozhodnutí, pokud neopatří takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich vydáním územního rozhodnutí nedojde. Nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich sice dojde, avšak dotčený je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět.

V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu pak úvahy a závěry správních orgánů musejí nalézt svůj odraz v odůvodnění správních rozhodnutí. Podle právě zmíněného ustanovení je totiž nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce v průběhu správního řízení uplatnil námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, když vznesl obavy o přímém dotčení jeho věcných práv

umístěvanou stavbou v souvislosti se „zastíněním stavby žalobce“ a „hlučností tepelného čerpadla“.

1.

Prvoinstanční orgán k námitce „zastínění stavby žalobce“ v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Jako důkaz k námitce týkající se zastínění rodinného domu č.p. 597 byla stavebníkem doplněna studie zastínění tohoto domu vypracovaná v souladu s ČSN 734301 autorizovanou osobou. Ze studie je patrné, že k nepatrnému zastínění dojde 1. března a 1. října v 10,00 hod., přičemž úroveň zastínění nedosahuje v žádném případě obytných místností, viz foto. V ustanovení § 13 vyhl. 268/2009 Sb., v platném znění, se uvádí, že prosluněny musí být obytné místnosti a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. Sklepní prostory takovými prostory nejsou. Protože předložená studie zastínění prokázala, že k zastínění obytných místností ve stávajícím rodinném domě nedojde, nemůže být tedy výstavbou rodinného domu na sousedním pozemku č.parc. 798 k.ú. Vejprnice ve vzdálenosti, která je v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dojít ani ke změně oslunění obytných místností ve stávajícím rodinném domě č.p. 597. Studii proslunění stavební úřad vzhledem k výše uvedenému nevyžadoval, neboť by byla nadbytečná (nedojde-li k zastínění, je oslunění beze změny)“.

Žalobce v odvolání v této souvislosti namítal, že „jde o tvrzení, která jsou ve zcela zjevném rozporu s obecnou logikou a se základními přírodními zákony. Vzhledem k oběžné dráze země kolem slunce a k navazujícímu pohybu slunce po obzoru je při zcela běžném a normálním uvažování zřejmé, že k podstatně většímu zastínění jeho domu dojde v období před 1. březnem a v období po 1. říjnu, kdy toto zastínění bude stoupat po obrysu jeho domu výše právě s ohledem na časový odstup od uvedených dat a dojde tak nepochybně i k zastínění obytných místností. V důsledku tvrzených skutečností se v jarních, podzimních a zimních měsících nepochybně zvýší i jeho náklady na otop, což je skutečnost, kterou správní orgán zcela přehlíží. Dle názoru odvolatele se tedy správní orgán neměl a nemohl spokojit s předloženými podklady, ale měl si vyžádat příslušnou studii proslunění“.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Studie zastínění byla zpracována podle platné ČSN 73 4301. Tato norma přesně určuje, ve kterých dnech se zastínění posuzuje i jaké plochy se posuzují. Stavební úřad se v rámci řízení problematikou zastínění dostatečně zabýval a odvolací orgán se s úvahou uvedenou a odůvodněním ztotožňuje. To, že v textu odůvodnění je uveden jednou 1. březen mezi 10-11 hodinou a jednou 1. březen a 1. říjen v 10 hodin, je nepodstatné, protože norma uvádí jako posuzovací dne 1. březen a 21. červen. Stavební úřad může v rámci územního řízení požadovat po žadateli doložení všech potřebných podkladů dle stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů. Žádný právní předpis neuvádí studii proslunění obytných místností jako povinný doklad k územnímu řízení. Autorizovaná osoba, která zpracovává projektovou dokumentaci k územnímu řízení je povinna při zpracování záměru posoudit proslunění obytných místností okolních budov. Z předložené studie zastínění a stavebně technického uspořádání stavby vyplývá, že nedojde k zastínění obytných místností, tzn. ani ke zhoršení jejich proslunění“.

Povinností správních orgánů tak bylo prokázat, že námitka žalobce není důvodná, nebo důvodná sice je, avšak žalobce je povinen tento stav trpět. Tj. prokázat, že umístěvaná stavba nemůže zapříčinit „zastínění stavby žalobce“, nebo že k „zastínění stavby žalobce“ sice může dojít, avšak žalobce není z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního oprávněna proti této skutečnosti brojit.

Správní orgány opřely nedůvodnost námítky žalobce o „studii zastínění“.

Součástí správních spisů je listina „Výkres: Studie zastínění“ z měsíce února 2012, vypracovaná Ing. Martinem Hejlem. V této listině je na situačních nákresech znázorněno na samostatných obrázcích, jakým způsobem navrhovaná stavba vrhá stín „1. března 10:00“, „1. března 11:00“, „1. března 12:00“, „1. března 13:00“, dále „1. června 10:00“, „1. června 11:00“, „1. června 12:00“, „1. června 13:00“, a dále „1. října 10:00“, „1. října 11:00“, „1. října 12:00“, „1. října 13:00“.

Žalovaný na podkladě této listiny učinil závěr, že „Studie zastínění byla zpracována podle platné ČSN 73 4301“, avšak důvodnost tohoto závěru z obsahu citované české technické normy ČSN 73 4301 nevyplývá.

Jak vyplývá z české technické normy ČSN 73 4301, tato se o žádné „studii zastínění nezmiňuje“. Tato norma pracuje pouze s pojmem „diagram zastínění“, o němž uvádí, že „diagram zastínění pro 50° severní zeměpisné šířky a pro kritické datum 1. března představuje jednu z možných metod posouzení, která je vhodná pro rychlé orientační stanovení doby proslunění“. Pokud je zmiňován termín 1. března a 21. června, je zmiňován v souvislosti s prosluněním, kdy je uvedeno, že „při zanedbání oblačnosti musí být dne 1. března a 21. června doba proslunění nejméně 90 minut“. V citované technické normě je dále uvedeno, že „diagram zastínění podle obrázku A. 1 znázorňuje půdorysné průměty slunečních paprsků dopadajících během dne s dělením po čtvrt hodině do posuzovaného bodu S“. V listině „Výkres: Studie zastínění“ z měsíce února 2012 žádné dělení po čtvrt hodině nevyplývá. Současně je citovanou českou technickou normou zmiňován celý den, nikoli jen hodina 10, 11, 12 a 13. Dále je v citované české technické normě uveden postup tvorby diagramu zastínění a připojen obrázek A. 1 – Diagram zastínění a obrázek A.2 – Příklad použití diagramu zastínění. Oba tyto obrázky jsou zcela odlišné od situačních nákrešů uvedených v listině „Výkres: Studie zastínění“ z měsíce února 2012.

S ohledem na obsah české technické normy ČSN 73 4301 je nutné považovat závěr žalovaného o tom, že „Studie zastínění byla zpracována podle platné ČSN 73 4301“ za nepřezkoumatelný. Není vůbec zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný ke svému závěru dospěl, když listina „Výkres: Studie zastínění“ z měsíce února 2012 je zcela odlišná od českou technickou normou uváděného „diagramu zastínění“.

Dále se žalovaný ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu, že „studie zastínění byla vypracována autorizovanou osobou“. V listině „Výkres: Studie zastínění“ z měsíce února 2012 bylo uvedeno, že ji vypracoval Ing. Martin Hejl. I tento závěr správních orgánů je nepřezkoumatelný, neboť správní orgány neuvedly, na základě jakých skutečností dospěly k závěru, že pan Ing. Martin Hejl je „autorizovanou osobou“.

Pokud by byly závěry správních orgánů o tom, že „*Studie zastínění byla zpracována podle platné ČSN 73 4301*“ a „*autorizovanou osobou*“, bylo by lze uvažovat o tom, že důkazní břemeno ohledně prokázání důvodnosti námitky se ve správním řízení přeneslo ze správního orgánu na žalobce. Vzhledem k tomu však, že správní orgány v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu neodůvodnily správnost svých závěrů, nelze listinu „*Výkres: Studie zastínění*“ z měsíce února 2012, vypracovanou Ing. Martinem Hejlem považovat za podklad, který by byl způsobilý prokázat, že námitka žalobce není důvodná, nebo důvodná sice je, avšak žalobce je povinen tento stav trpět.

2.

Prvoinstanční orgán k námitce „*hlučností tepelného čerpadla*“ v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „*Nesouhlas s umístěním tepelného čerpadla pod okny ložnice domu č.p. 597 vzhledem k hlučnosti tohoto zařízení je neopodstatněný. Venkovní jednotka tepelného čerpadla bude umístěna na konzolách připevněných na severní obvodové stěně navrhovaného rodinného domu č.p. 597. Výrobce zařízení udává hodnotu hladiny akustického tlaku na úrovni 50 dB při plné zátěži zařízení. Dle NV 148/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů jsou pro venkovní prostory staveb (chráněný prostor) stanoveny limity hluku v denní době 50 dB, v noční době 40 dB. Dle § 30 odst. 3 je chráněným venkovním prostorem staveb prostor do 2,0 m okolo bytových domů, rodinných domů a podobných staveb. Vzhledem k tomu, že jsou domy od sebe vzdálené 7,0 m a na pozemku u rodinného domu č.p. 597 je stávající vzrostlá zeleň, není předpoklad, že by k překročení limitů mohlo docházet. Sám stavebník určitě nemá zájem instalovat na svém rodinném domě nevhodné zařízení, které by nadměrnou hlukovou zátěží znehodnocovalo jeho nemovitost. V případě podezření překračování stanovených hlukových limitů lze provádět po instalování zařízení měření, kterými se skutečná hluková zátěž prokáže*“.

Žalobce v odvolání v této souvislosti namítal, že „*správní orgán se zcela negativně postavil i k jeho námitce umístění tepelného čerpadla pod okny jejich ložnice. Správní orgán tvrdí, že tato námitka je neopodstatněná a v podstatě uměle konstruuje důvody, pro které by tato námitka měla být zamítnuta. Za nejpodstatnější považuje následující závěry správního orgánu: - není předpoklad, že by mohlo k překročení stanovených limitů hluku docházet, - domy jsou od sebe vzdáleny 7,0 metru a na jeho pozemku je stávající vzrostlá zeleň, - sám stavebník nemá zájem instalovat na svém domě zařízení, které by nadměrnou hlukovou zátěží znehodnocovalo jeho nemovitost, - v případě podezření překračování stanovených hlukových limitů lze provádět po instalování zařízení měření, kterými se skutečná hluková zátěž prokáže. Pro žádný z uvedených závěrů nemá správní orgán žádný objektivní a akceptovatelný důkaz. V podstatě počítá s tím, že na tlumení hlučnosti tepelného čerpadla se bude podílet i on tím, že nechá bez zásahu zeleň na svém pozemku. Správní orgán tedy předpokládá i jeho součinnost při omezování hlukové zátěže, k čemuž žádné zákonné oprávnění nemá. Tvrzení o tom, že měření hlučnosti tepelného čerpadla bude být moci provedeno až po jeho instalaci je tvrzením zcela odporujícím povaze činnosti správního orgánu, kdy tento svým rozhodnutím nastoluje stav, jehož případné budoucí řešení přenáší na účastníky řízení. Nepochybně i správnímu orgánu je znám axiom týkající se vnímání hluku o stejné intenzitě. Takovýto hluk je zcela jinak vnímán v denní době, kdy je prostředí znečištěno různými druhy a formami hluků a zcela jinak pak v době noční, kdy ostatní zdroje hluku utichnou. Navíc má být tepelné čerpadlo umístěno pod okny jeho ložnice, což v podstatě vylučuje případný spánek u*

otevřeného okna a případně i spánek vůbec. Tento postup správního orgánu hodnotí odvolatel nejen jako svévolný a libovolný, ale i jako postup, kterým správní orgán naprosto zásadně překračuje meze správního uvážení, které jsou mu dány zákonem“.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Námitkou umístění tepelného čerpadla na fasádě novostavby se stavební úřad dostatečně zabýval a dostatečně ji odůvodnil. Odvolací orgán se s názorem stavebního úřadu ztotožňuje, protože stavební úřad věc posoudil podle platného právního předpisu a technických hodnot navrhovaného zařízení. Stavební úřad nemůže předjímat v rámci územního řízení, že technické parametry nebudou dodrženy, tudíž že bude docházet k nepřiměřenému obtěžování okolí. Stavební úřad musí vycházet z právních předpisů a předložených dokladů žadatelem“.*

Povinností správních orgánů tak bylo prokázat, že námitka žalobce není důvodná, nebo důvodná sice je, avšak žalobce je povinen tento stav trpět. Tj. prokázat, že umístěvaná stavba nemůže zapříčinit *„omezení hlučnosti tepelného čerpadla“*, nebo že k *„omezení zastínění stavby žalobce“* sice může dojít, avšak žalobce není z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního oprávněna proti této skutečnosti brojit.

Ze závěrů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s odvolací námitkou žalobce ve své podstatě vůbec nevypořádal. Zásadní odvolací námitka o tom, že *„pro žádný z uvedených závěrů nemá správní orgán žádný objektivní a akceptovatelný důkaz“*, zůstala nepovšimnuta. Opět tak došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále je nezbytné uvést, že dne 1.11.2011 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, kterým bylo zrušeno nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Opíral-li se prvoinstanční orgán při odůvodnění nedůvodnosti námítky žalobce o nařízení vlády č. 148/2006 Sb., *„věc neposoudil podle platného právního předpisu“*, jak tvrdil žalovaný.

Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že *„výrobce zařízení udává hodnotu hladiny akustického tlaku na úrovni 50 dB při plné zátěži zařízení“* a současně, že *„pro venkovní prostory staveb (chráněný prostor) jsou stanoveny limity hluku v denní době 50 dB, v noční době 40 dB“*. Již z těchto závěrů není, alespoň pro noční hodiny, možné bez dalšího přímé dotčení věcných práv žalobce vyloučit. Správní orgány však neobstaraly vůbec žádný podklad, na základě kterého by bylo možné považovat námitku žalobce za nedůvodnou.

Vzhledem k neexistenci způsobilých podkladů pro vydání rozhodnutí nelze ověřit správnost tvrzení o tom, že *„vzdálenost 7 m a vzrostlá zeleň vylučuje možnost překročení limitů“*. Pokud jde o závěr správního orgánu o tom, že *„sám stavebník určitě nemá zájem instalovat na svém rodinném domě nevhodné zařízení, které by nadměrnou hlukovou zátěží znehodnotovalo jeho nemovitost“*, tento nijak nevyvrací možnost přímého dotčení věcných práv žalobce. Sporné nebylo, zda dojde ke znehodnocení nemovitosti stavebníka, nýbrž zda dojde k dotčení věcných práv žalobce. Pokud jde o závěr správních orgánů o tom, že *„v případě podezření překračování stanovených hlukových limitů lze provádět po instalování zařízení měření, kterými se skutečná hluková zátěž prokáže“*, je nezbytné uvést, že je

povinností stavebního úřadu námitky účastníků řízení vypořádat již v průběhu územního řízení. Rezignovat na tuto povinnost nelze.

3.

Z provedených citací odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány nedostály svým povinnostem vyplývajícím jim z ustanovení § 89 odst. 5 věta první, § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Namísto toho, aby správní orgány obstaraly důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobce nedojde, nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobce sice dojde, avšak žalobce je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinná trpět, opřely se při svých závěrech o nedůvodnosti námitek žalobce toliko o řádně nepodložené závěry.

Je nutné uzavřít, že se správní orgány obou stupňů dopustily závažného procesního pochybení, když v potřebném rozsahu vůbec neprováděly dokazování. Toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť územní rozhodnutí lze vydat pouze tehdy, pokud záměr žadatele je v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Důkazy prokazující, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobce nedojde, ve správním řízení provedeny nebyly. Nelze tudíž dospět k závěru, že žalobce umístěním a realizací záměru nebude na svých právech přímo dotčen. Za této situace nebylo možné přistoupit k vydání územního rozhodnutí ani zamítnutí odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí směřujícímu.

4.

Nedůvodnými soud shledal námitky žalobce o porušení ustanovení § 5 a § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neboť tato ustanovení se na předmětné správní řízení nevztahovala. Námitkami žalobce se byly správní orgány povinny vypořádat na základě shora uvedených ustanovení stavebního zákona a správního řádu.

V.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení soud přiznal v požadované výši 8.600 Kč, neboť tato výše nepřevyšovala možnou výši náhrady nákladů řízení, když žalobce měl právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, když návrh na přiznání odkladného účinku nebyl shledán důvodným, odměny advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak bylo možné požadovat náhradu ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony bylo možné požadovat částku ve výši 600 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. ledna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová